

Sygn. akt I C 384/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek – Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w G.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

I. Oddala wniosek pozwanej o odrzucenie pozwu.

II. Utrzymuje w mocy w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 28 sierpnia 2013 roku wydany w sprawie I C 384/13.

III. Oddala wniosek pozwanej o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu.

SSR Agnieszka Trytek – Błaszak

Sygn. akt I C 384/13

UZASADNIENIE

Powód (...)w G. wniósł w dniu 09 stycznia 2013r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. K. powództwo o zapłatę kwoty 15.714,01 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2.400 zł i opłaty skarbowej w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 12 listopada 2008r. pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego numer (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z opisanej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w (...) Bankiem S.A. w dniu 26 kwietnia 2011r. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 14.012,25 zł, w tym: 10.859,13 zł tytułem kapitału, 2.849,45 zł tytułem odsetek umownych naliczanych przez Bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy kredytu gotówkowego w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda, 303,67 zł tytułem kosztów poniesionych przez Bank w związku z monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez Bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej) w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu gotówkowego. Od dnia nabycia wierzytelności powód kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału według ustawowej stopy procentowej. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 1.701,76 zł. Łączna

wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 08 stycznia 2013r. wynosi: 10.859,13 zł tytułem kapitału, 4.551,21 zł tytułem odsetek, 303,67 zł tytułem kosztów. Cała kwota wskazanego zadłużenia jest wymagalna. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił w całości żądanie pozwu i orzekł o kosztach procesu.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2013r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił powyższy nakaz zapłaty w całości wobec braku jego skutecznego doręczenia pozwanej oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Świnoujściu ze względu to, że miejsce pobytu pozwanej nie jest znane.

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 15.714,01 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 09 stycznia 2013r. do dnia zapłaty (punkt I.) oraz kwotę 2.614 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II.), nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 589 zł tytułem kosztów sądowych (punkt III.) i nadał wyrokowi w punkcie I. i II. rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwana K. K. wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego, w którym wniosła na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc o odrzucenie sprzeciwu, o obciążenie powoda kosztami postępowania w całości, w tym kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz kosztami opłaty skarbowej w kwocie 17 zł od pełnomocnictwa ewentualnie wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i również obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz kosztami opłaty skarbowej w kwocie 17 zł od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut powagi rzeczy osądzonej wskazując, że w sprawie Sądu Rejonowego w Świnoujściu o sygn. I C 329/11 wydany został wyrok oddalający powództwo o to samo roszczenie, które to postępowanie prowadzone było z powództwa pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A. w K.. Pierwotny wierzyciel, pomimo oddalenia powództwa, dokonał cesji wierzytelności i wydany został drugi wyrok pomimo powagi rzeczy osądzonej. Pozwana podniosła też zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że w przedmiotowej sprawie zachodzi trzyletni okres przedawnienia, bowiem roszczenie dotyczy pożyczki udzielonej pozwanej w zakresie prowadzonej przez Bank działalności gospodarczej. W związku z tym, że kredyt nie był spłacany przez pozwaną, Bank wypowiedział umowę kredytu gotówkowego. Całość niespłaconego kredytu stała się natychmiast wymagalna, dotyczy to również rat które nie były jeszcze wymagalne. W odniesieniu do tych rat trzyletni termin przedawnienia należy liczyć od dnia, w którym upłynął termin wypowiedzenia kredytu. Roszczenie stało się wymagalne jeszcze na długo przed terminem, w którym dokonano sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda. Z chwilą złożenia pozwu przez powoda przedmiotowe roszczenie było już przedawnione.

W piśmie procesowym z dnia 15 października 2015r. powód wskazał, że w dniu 12 listopada 2008r. pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego, na podstawie którego pozwanemu udzielono kredytu na kwotę 12.987,01 zł, spłata miała następować zgodnie z § 4 umowy. Z uwagi na to, że pozwana nie regulowała terminowo swoich zobowiązań, poprzedni wierzyciel wypowiedział pozwanej w dniu 14 września 2010r. umowę i wezwał do spłaty zaległych należności. Powód uzyskał od poprzedniego wierzyciela informację, że na poczet zadłużenia pozwana dokonała 14 wpłat, które dokonywane były z uchybieniem terminów określonych w umowie. Po dniu cesji na rzecz nowego wierzyciela nie dokonano żadnej wpłaty. Powód odnosząc się do zarzutów pozwanej wskazał w zakresie powagi rzeczy osądzonej, iż sprawa Sądu Rejonowego w Świnoujściu o sygn. akt I C 329/11 dotyczyła wierzytelności wynikającej z umowy pierwotnego wierzyciela banku (...) S.A., jak zresztą sama pozwana wskazała, powód zaś dochodzi roszczenia z tytułu umowy kredytu zawartej z (...) Bankiem S.A. Natomiast w zakresie przedawnienia roszczenia wskazał, że zarzut ten jest bezpodstawny. Potwierdził, że w sprawie ma miejsce trzyletni okres przedawnienia roszczenia wynikającego z niespłacenia kredytu, którego termin rozpoczął swój bieg od dnia wypowiedzenia umowy kredytu, tj. w dniu 14 września 2010r. Do przedawnienia nie doszło, gdyż w okresie pomiędzy

wypowiedzeniem umowy kredytu przez poprzedniego wierzyciela a datą skierowania pozwu do Sądu Rejonowego w Lublinie w dniu 09 stycznia 2013r. nie minęły 3 lata. Nie zgodził się również z zarzutem pozwanej w zakresie przedawnienia co do części należności. Umowa została zawarta w dniu 12 listopada 2008r., a spłata miała nastąpić w 60 ratach płatnych od dnia 12 grudnia 2008r. do dnia 12 listopada 2013r. Kredyt stałby się wymagalny najpóźniej z dniem 13 listopada 2013r. W związku z brakiem wpłat Bank wypowiedział umowę. Pozwana dokonała ostatnich wpłat na rzecz Banku w dniu 19 lutego 2010r. – 960 zł oraz w dniu 22 lutego 2010r. – 10 zł. Biorąc pod uwagę 30 dniowy termin wypowiedzenia umowy oraz 14 dniowy termin doręczenia i czas na odpowiedź pozwanej na pismo wypowiadające umowę i dające możliwość do ostatecznej spłaty całości zadłużenia, data wypowiedzenia umowy 14 września 2010r. staje się tym bardziej wiarygodna. Skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kpc przerywa bieg przedawnienia. Złożonymi dokumentami powód wykazał istnienie zobowiązania, jak i jego wysokość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2008r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z K. K. umowę kredytu gotówkowego nr (...) w kwocie 12.987,01 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami i opłatą za obsługę kredytu w 60 ratach miesięcznych, począwszy od 12 grudnia 2008r. Ostateczny termin spłaty kredytu przypadał na dzień 12 listopada 2013r. Wysokość rata wynosiła 372,95 zł.

Z przyjętych przez strony umowy ogólnych warunków wynikało, że niespłacenie raty kredytu i odsetek w terminie powoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego Bank mógł pobierać odsetki w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy lombardowej NBP, przy czym odsetki te naliczane mogły być od kwoty zaległego kapitału począwszy od dnia następującego po dniu wymagalności.

W przypadku braku zapłaty przez pozwaną w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, Bank mógł wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu pozwanej listem poleconym do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni.

W przypadku prowadzenia przez Bank postępowania windykacyjnego wobec pozwanej w zakresie zobowiązań wynikających z umowy, pozwana zobowiązała się do pokrycia kosztów własnych Banku dotyczących prowadzonego postępowania windykacyjnego pozasądowego zgodnie z Taryfą Prowizji i Opłat Bankowych oraz opłaty za wizytę indykatora w miejscu zamieszkania/pracy.

W przypadku braku wpłaty raty Bank uprawniony był do podejmowania działań upominawczych (telefonicznych, korespondencji), których koszt zobowiązana była ponosić pozwana.

(dowód: umowa kredytu z 12.11.2008r. – k. 26-29)

Pozwana dokonała spłaty na poczet kredytu:

- w dniu 08 grudnia 2008r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 11 grudnia 2008r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 09 stycznia 2009r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 12 lutego 2009r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 10 marca 2009r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 09 kwietnia 2009r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 11 maja 2009r. kwotę 372,95 zł

- w dniu 18 czerwca 2009r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 20 lipca 2009r. kwotę 375 zł,
- w dniu 13 sierpnia 2009r. kwotę 400 zł,
- w dniu 11 września 2009r. kwotę 372,95 zł,
- w dniu 21 października 2009r. kwotę 380 zł,
- w dniu 19 lutego 2010r. kwotę 960 zł,
- dniu 22 lutego 2010r. kwotę 10 zł.

(dowód: rozliczenie wpłat pozwanej – k. 37)

Wobec braku spłaty pozostałych rat kredytu w terminie, Bank wypowiedział pozwaną umowę pismem z dnia 26 lipca 2010r. ze skutkiem na dzień 14 września 2010r.

(dowód: pismo Banku (...) S.A. z 13.01.2016r. – k. 173)

W dniu 26 kwietnia 2011r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z (...) w G. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych przysługujących Bankowi wobec osób fizycznych, wynikających z czynności bankowych dokonanych z udziałem dłużników.

Wśród dłużników, wobec których Bank sprzedał swoje wierzytelności, była pozwana K. K., której dług wynosił 14.012,25 zł, z czego kapitał wynosił 10.859,13 zł, odsetki ustawowe kwotę 1.570,26 zł, odsetki umowne kwotę 1.212,43 zł, odsetki umowne karne kwotę 66,76 zł, opłaty kwotę 127,17 zł, koszty windykacji kwotę 70 zł, koszty windykacji telefonicznej kwotę 27 zł, koszty korespondencji kwotę 79,50 zł.

(dowód: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z 26.04.2011r. – k. 30,

wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 31)

Pismem z dnia 01 grudnia 2011r. Bank i powód zawiadomili pozwaną o przelewie wierzytelności wynikających z umowy kredytu z dnia 12 listopada 2008r. oraz o tym, że wszelkie wpłaty należy dokonywać na rzecz powoda. Jednocześnie powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty zaległości w wysokości 14.151,48 zł, w terminie 7 dni.

(dowód: zawiadomienie o przelewie z 01.12.2011r. – k. 32,

pisma powoda do pozwanego z 01.12.2011r. – k. 33, 34)

W dniu 08 stycznia 2013r. powód sporządził wyciąg na podstawie swoich ksiąg rachunkowych, stwierdzając w nim zadłużenie pozwanej na kwotę 15.714,01 zł, w tym kwotę kapitału 10.859,13 zł, odsetek 4.551,21 zł, kosztów 303,67 zł.

(dowód: wyciąg z 08.01.2013r. - k. 35,

pełnomocnictwo - k. 36)

W dniu 17 stycznia 2012r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu w sprawie o sygn. akt I C 329/11 wydał wyrok oddalający powództwo w całości wniesione przez Bank (...) S.A. w K. przeciwko K. K. o zapłatę kwoty 11.390,13 zł z odsetkami ustawowymi, wynikającej z umowy kredytu z dnia 28 kwietnia 2006r.

(dowód: dokumenty znajdujące się w aktach Sądu Rejonowego w Świnoujściu

sygn. I C 329/11)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powód swoje roszczenie wywodzi z umowy kredytu zawartej dnia 12 listopada 2008r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. a pozwaną K. K.. Pozwana zobowiązana była spłacać raty kredytu od grudnia 2008r. do listopada 2013r. Raty spłacała tylko do lutego 2010r. Z tej przyczyny, Bank wypowiedział pozwanej umowę kredytu pismem z dnia 26 lipca 2010r. ze skutkiem na dzień 14 września 2010r. i z tą datą cała należność stała się wymagalna.

Pozwana nie kwestionowała w niniejszej sprawie okoliczności, że kredytu nie spłaciła, wręcz potwierdziła tą okoliczność w sprzeciwie od wyroku zaocznego.

Bank dokonał przelewu takiej wymagalnej wierzytelności w dniu 26 kwietnia 2011r. na rzecz powoda. Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przeniesienie przez (...) Bank S.A. wierzytelności na rzecz powoda nie wymagało zgody pozwanej, skoro nie sprzeciwiało się to zastrzeżeniu umownemu, ustawie ani właściwości zobowiązania. Z powyższego wynika w sposób jednoznaczny prawo (...) Banku S.A. do przeniesienia wierzytelności z umowy kredytu na rzecz powoda, jak i legitymacja procesowa powoda do dochodzenia wymagalnej wierzytelności na drodze sądowej od pozwanej.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Z umowy przelewu wierzytelności wynika więc legitymacja czynna procesowa powoda w niniejszym postępowaniu.

Z treści dokumentów przedstawionych przez powoda nie wynika, żeby pozwana umowę zawarła w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanej przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

Powód przedstawił rozliczenie zadłużenia pozwanej, do którego pozwana się nie ustosunkowała, nie wskazała, aby dokonała spłaty więcej rat, aniżeli określone zostały przez powoda. Należało zatem przyjąć, że pozwana spłacała raty kredytu tylko do lutego 2010r. i tym samym powstała zaległość kapitału w kwocie 10.859,13 zł. Na zadłużenie pozwanej, zgodnie z umową, składają się także odsetki w kwocie 4.551,21 zł (w tym umowne i ustawowe) oraz koszty w kwocie 303,67 zł (windykacji bezpośredniej, telefonicznej, korespondencyjnej).

Zgodnie z art. 482 § 1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Z tej przyczyny powód może domagać się zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 09 stycznia 2013r.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, który okazał się niesłuszny.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Udzielenie kredytu pozwanej przez (...) Bank S.A. wchodziło w zakres działalności gospodarczej Banku, jak też nabywanie wierzytelności i ich dochodzenie od dłużników również należy do zakresu działalności gospodarczej powoda, a więc mamy w niniejszej sprawie do czynienia z roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i trzyletnim terminem przedawnienia.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zdanie 1 kc). Powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne w dacie 14 września 2010r., tj. w dacie postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całej niespłaconej wierzytelności. Zdaniem Sądu, z dniem wypowiedzenia umowy, czyli w dacie 14 września 2010r. stały się wymagalne te raty kredytu, które pozwana zobowiązana była spłacać po tej dacie aż do listopada 2013r. Natomiast wszystkie zaległe raty kredytu sprzed wypowiedzenia umowy, stały się wymagalne co miesiąc z upływem terminu do ich spłaty. Oznacza to, że skoro pozwana dokonała spłaty ostatniej raty w lutym 2010r., to zaległą ratą była ta z marca 2010r. i jest to najstarsze zadłużenie pozwanej. Trzyletni okres przedawnienia tej raty upłynąłby w marcu 2013r., lecz bieg terminu przedawnienia przerwany został przez wniesienie pozwu w dniu 09 stycznia 2013r. Skoro jest to najstarsze zadłużenie pozwanej, to kolejne raty od marca do września 2010r. oraz całe dalsze zadłużenie wymagalne od września 2010r. nie mogło się przedawnić. Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Wniesienie sprawy do Sądu przerwało bieg przedawnienia.

Skoro roszczenie wobec pozwanej nie uległo przedawnieniu, pozwana nie może skutecznie uchylić się od jego zaspokojenia w wyniku podniesienia zarzutu przedawnienia w toku procesu.

Pozwana zgłosiła dowód ze swojego przesłuchania na okoliczność przedawnienia roszczeń powoda, braku zasadności roszczenia, uprzedniego rozpoznania przedmiotowego roszczenia przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu w sprawie sygn. I C 329/11, lecz pomimo prawidłowego wezwania pozwanej na termin rozprawy, pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawiała się. W takiej sytuacji, Sąd dowodu z przesłuchania pozwanej nie przeprowadził.

Pozwana wniosła również o przeprowadzenie dowodu z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu Rafała Jagiełło o sygn. KMS 6/15, lecz akt tych Sąd nie zażądał od Komornika, bowiem dotyczą one egzekucji z wniosku Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu przeciwko pozwanej obejmującego koszty sądowe wynikające z wyroku zaocznego. Pozwana nie wskazała, jaką okoliczność merytoryczną treść tych akt egzekucyjnych miałyby potwierdzić w niniejszej sprawie zwłaszcza, że zgłoszenie tego wniosku nastąpiło już po przyjęciu przez Sąd, że doszło do nieprawidłowego doręczenia odpisu wyroku zaocznego pozwanej, wskutek czego wniesiony przez nią sprzeciw od wyroku zaocznego należało uznać za wniesiony w terminie.

W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2015r. (karta 131) pozwana wniosła o zobowiązanie (...) Banku S.A. do wskazania terminu, w którym nastąpiło wypowiedzenie umowy kredytu i z takim zobowiązaniem Sąd zwrócił się, lecz do Banku (...) S.A., który w 2013r. dokonał fuzji z (...) Bankiem S.A., w wyniku której (...) Bank przestał istnieć. Bank (...) wskazał, że wypowiedzenie kredytu nr (...) nastąpiło dnia 26 lipca 2010r. Nie wskazał, z jakim dniem skuteczne stało się wypowiedzenie umowy, tylko z jakiej daty pochodzi pismo wypowiadające umowę kredytu. Bank podał, że nie posiada kopii wypowiedzenia umowy. Jak wynika z treści umowy kredytu, okres wypowiedzenia wynosi 30 dni i jest liczony od upływu siedmiodniowego terminu na spłatę zaległych rat od dnia doręczenia pozwanej. Powód wskazał, że umowa została wypowiedziana z dniem 14 września 2010r. Jeżeli pozwana uważała, że wypowiedzenie nastąpiło w innej dacie, powinna okoliczność tą wykazać, skoro adresatem wypowiedzenia była właśnie pozwana i to ona powinna posiadać oryginał wypowiedzenia.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów prywatnych oraz na podstawie przyznanych twierdzeń, których druga strona nie kwestionowała.

Sąd nie uwzględnił żądania pozwanej odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc, bowiem w sprawie Sądu Rejonowego w Świnoujściu o sygn. akt I C 329/11 przywołanej przez pozwaną Sąd nie orzekł o tym samym przedmiocie, co w niniejszej sprawie o sygn. I C 334/13. Zgodnie z przywołanym przepisem Sąd odrzucił pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Sprawa o sygn. akt I C 329/11 została już prawomocnie osądzona, lecz dotyczy innych stron i innego roszczenia. Przedmiotem sprawy o sygn. I C 329/11 była umowa kredytu zawarta w dniu 28 kwietnia 2006r., natomiast w niniejszej sprawie roszczenie wynika z umowy kredytu z dnia 12 listopada 2008r. Ponadto, ze sprawy I C 329/11 wynika, że kredyt został udzielony przez Bank (...) S.A. w K., zaś w niniejszej sprawie przez (...) Bank S.A. w W., którego następcą prawnym jest Bank (...) S.A. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2015r., II CSK 226/14 (publ. www.sn.pl): Tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. Nie zachodzi w przedmiotowej sprawie ani tożsamość stron, ani tożsamość roszczenia, z czego powinien zdawać sobie sprawę pełnomocnik pozwanej, który reprezentował pozwaną także w sprawie I C 329/11. O oddaleniu wniosku pozwanej o odrzuceniu pozwu Sąd orzekł w punkcie I. sentencji wyroku z dnia 27 stycznia 2016r.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy na skutek sprzeciwu pozwanej, Sąd uznał, że rozstrzygnięcie zawarte w wyroku zaocznym z dnia 28 sierpnia 2013r. jest prawidłowe, co mając na uwadze na podstawie art. 347 kpc orzekł jak w punkcie II. sentencji wyroku z dnia 27 stycznia 2016r.

Tym samym, uwzględnienie powództwa w punkcie I. sentencji wyroku zaocznego okazało się uzasadnione.

Pozwana przegrała proces i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w treści art. 98 § 1 i 3 kpc powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w łącznej kwocie 2.614 zł, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł w stawce minimalnej zgodne z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), obliczone od określonej przez powoda wartości przedmiotu sporu, opłata od pozwu w wysokości 197 zł (uiszczona na rachunek Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. sentencji wyroku zaocznego.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III. sentencji wyroku zaocznego wydane zostało na podstawie art. 108¹ kpc, który stanowi: Jeżeli w toku postępowania sąd nie orzekł o obowiązku poniesienia kosztów sądowych lub orzeczeniem nie objął całej kwoty należnej z tego tytułu, postanowienie w tym przedmiocie wydaje na posiedzeniu niejawnym sąd, przed którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji. Opłata od pozwu w niniejszej sprawie wynosi kwotę 786 zł zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 – według stanu na dzień wydania wyroku zaocznego, który to stan zgodny jest również z aktualnym brzmieniem wskazanej ustawy – tekst jednolity – Dz.U. z 2014r., poz. 1025), a została uiszczona przez powoda do kwoty 197 zł. Tym samym brakująca kwota wynosi 589 zł, którą zobowiązana jest uiścić pozwana jako strona przegrywająca proces.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV. sentencji wyroku zaocznego wydane zostało na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.

Sąd wydał wyrok zaoczny, pomimo iż adres wskazany w pozwie okazał się być nieaktualny, bowiem w innym postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Świnoujściu pod sygn. akt I C 654/12 doręczenie było dokonane pozwanej na adres: (...)-(...) P. ul. (...) i pod taki adres wysłana została pozwanej również w niniejszej sprawie korespondencja zawierająca odpis pozwu, a następnie także i odpis wyroku zaocznego. Z tej przyczyny nie uwzględnił wniosku powoda i nie zawiesił postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 kpc. Pozwana w 2015r. wykazała, że

zamieszkuje faktycznie pod innym adresem i wniosła o prawidłowe doręczenie odpisu wyroku zaocznego. Sąd uznał, że nie doszło do skutecznego doręczenia pozwanej odpisu wyroku zaocznego i sprzeciw od wyroku zaocznego złożony dopiero w 2015r. wniesiony został w terminie. Tym samym, odpadła potrzeba rozpoznania ewentualnego wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III. wyroku z dnia 27 stycznia 2016r. wynika z art. 346 § 1 zdanie pierwsze kpc, zgodnie z którym na wniosek pozwanego sąd zawiesi rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu, jeżeli wyrok ten został wydany z naruszeniem przepisów o dopuszczalności jego wydania albo jeżeli pozwany uprawdopodobni, że jego niestawiennictwo było niezawinione, a przedstawione w sprzeciwie okoliczności wywołują wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego. Przepis dopuszcza zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanemu wyrokowi zaocznemu jedynie w dwóch wypadkach, a mianowicie jeżeli naruszone zostały przepisy o dopuszczalności wydania wyroku zaocznego (art. 339-341 kpc) oraz jeżeli pozwany uprawdopodobni, że jego niestawiennictwo było niezawinione oraz przedstawi w sprzeciwie okoliczności, które wywołują wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego. Obie te przesłanki muszą zachodzić łącznie. Natomiast pozwana w niniejszej sprawie nie przedstawiła w sprzeciwie okoliczności, które wywoływałyby wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego, zaś treść wyroku z dnia 27 stycznia 2016r. potwierdza tylko zasadność brzmienia wyroku zaocznego.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

a) (...)

b) (...)

3. (...)

Dn. 18.02.2016r.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak